

La campana del meu barri

Aquesta és la història del meu barri, de molts barris:

Primer hi havia un poble i al voltant del poble hi havia prats, sèquies i ovelles pasturant. També hi havia una ermita.

Després el poble va créixer i es va convertir en una ciutat. Però va créixer massa i malament, de manera que els prats es van convertir en edificis, carrers, cotxes, botigues... Algunes sèquies es van tapar, però d'altres van transformar-se en clavegueres. Les ovelles, curiosament, no es van extingir del tot: de tant en tant apareixien pels límits del territori. L'ermita va continuar impassible.

Vet aquí que el poble, que ja era una ciutat important, fins i tot tenia barris diferents, als quals s'arribava en autobús (primer) i també en metro (després).

Durant molts anys, el barri de la ermita va donar uns quants problemes als seus habitants: era brut, desendreçat, insegur i incomplet. Amb el temps (i la democràcia) les coses es van anar arreglant.

Han passat molts anys...

I aquest matí m'ha despertat una campana. És la campana que estrena el barri. La campana de la memòria, la campana de la infància, de la terra, dels ritus, dels comiats, de l'amor i de la mort...

Aquesta campana és el resultat de la voluntat d'uns veïns per transformar el barri en poble. Han remenat cel i terra fins que han aconseguit prou diners per encarregar-la. I l'han plantat al campanar de l'església nova. Ho han fet quasi en silenci, en l'anonimat i la modèstia. Però el seu gest té la grandesa de les petites coses boniques que fan la vida més agradable per a tothom.

L'altre dia vaig creuar-me amb un nen i una nena de 8 o 9 anys que sortien d'escola, en el moment que sonava la campana del barri. Parlaven de l'accés a Internet, com si estiguessin parlant del bocata del berenar.

I sonava la campana, com a música de fons, recordant que no hi ha progrés possible sense somnis, ni tampoc hi ha futur desitjable sense que el que és bonic sigui, també, poderós. Com el só de la campana.